

УДК 347.77:004.738.5](477) + 342.951
DOI <https://doi.org/10.32782/yuv.v2.2025.4>

М. Войнарівський,
кандидат юридичних наук,
суддя Миколаївського районного суду
Миколаївської області

ЩОДО ПРОБЛЕМ ПРИТЯГНЕННЯ ОНЛАЙН-МЕДІА ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У ФОРМІ АДМІНІСТРАТИВНО-ГОСПОДАРСЬКИХ САНКЦІЙ

Постановка проблеми. Важливість діяльності онлайн-медіа для цифрового світу важко переоцінити: швидке розповсюдження інформації для будь-яких груп споживачів, можливість відносно простого одержання відповідей на різногалузеві питання, розміщення новинного, навчального та розважального контенту тощо роблять цей вид ЗМІ найбільш впливовим та конкурентоздатним. Проте разом із цими можливостями зростають ризики маніпуляцій, дезінформації, порушення прав людини та інших негативних явищ. В умовах війни чи політичних конфліктів онлайн-медіа можуть ставати інструментом пропаганди, маніпуляцій або кібератак. Саме тому дослідження питань контролю за діяльністю, підстав та порядку притягнення онлайн-медіа до господарської відповідальності є критично необхідним.

Онлайн-медіа мають відповідати за контент, який розміщують самі або дозволяють публікувати користувачам, адже неконтрольоване поширення ненависті, дискримінації та дезінформації може призвести до масової паніки, соціального розколу чи навіть насильства. Контроль допомагає боротися з порушеннями, такими, як мова ворожнечі, кібербулінг, неправдиві звинувачення та ін. Водночас, надмірний контроль може перетворитися на цензуру, а повна відсутність регулювання — на хаос

у медіапросторі. Саме тому основою побудови ефективного механізму контролю та застосування санкцій у разі порушення онлайн-медіа журналістських стандартів, етики та закону має стати напрям забезпечення оптимального балансу між свободою слова та захистом суспільних інтересів.

Аналіз останніх публікацій. В Україні діяльність онлайн-медіа є предметом досліджень як юристів-науковців, так і фахівців у галузі журналістики та медіакомунікацій. Зокрема, дослідження правових аспектів діяльності онлайн-медіа проводяться в межах аналізу законодавчих ініціатив та їхнього впливу на медіасередовище. Наприклад, Сай В.І аналізує вплив Закону про цифрові послуги (Digital Services Act, DSA) на діяльність онлайн-медіа в Україні [1], а Ресурсний хаб інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка проводить дослідження щодо прав людини та медіа в Україні, що включає аналіз діяльності онлайн-медіа та їхнього впливу на суспільство [2]. Тобто, багато робіт у цій сфері є міждисциплінарними та здійснюються на перетині права, журналістики та інформаційних технологій, що, однак, не применшує необхідності ґрунтовного правового аналізу проблем питань господарської відповідальності онлайн-медіа

і застосування до них адміністративно-господарських санкцій (далі – АГС) зокрема.

З огляду на зазначене, **метою цієї статті** є дослідження правового регулювання та актуальної практики застосування адміністративно-господарських санкцій до суб'єктів у сфері онлайн-медіа за порушення чинного законодавства.

Виклад основного матеріалу. Контроль за діяльністю онлайн-медіа небезпідставно вважається одним з найбільш складних напрямків державного регулювання у сфері медіа. Належне забезпечення дотримання ними законодавства та застосування АГС у разі вчинення правопорушення залежить від чіткого встановлення об'єктів контролю, але чинне законодавство про медіа наразі досить неоднозначно урегульовує питання, кого з суб'єктів можна відносити до цієї групи ЗМІ.

Відповідно до ч. 1 ст. 16 Закону України «Про медіа» (далі – Закон про медіа, Закон) для його цілей суб'єктом у сфері онлайн-медіа вважається особа, що здійснює редакційний контроль щодо створення або добору, організації та поширення масової інформації у формі онлайн-медіа. Відмінною ознакою онлайн-медіа є те, що воно регулярно поширює інформацію у текстовій, аудіо-, аудіовізуальній чи іншій формі в електронному (цифровому) вигляді за допомогою мережі Інтернет на власному веб-сайті (п. 36 ч. 1 ст. 1 Закону) [3]. Відповідно, до онлайн-медіа сьогодні можна віднести традиційні сайти, відеохостинги, сторінки у мережі Facebook та Instagram, Youtube- та Telegram-канали, акаунти в TikTok, WhatsApp та Viber тощо. Розмаїття соцмереж та онлайн-платформ, через які можна розповсюджувати інформацію, актуалізувало і питання визначення правового статусу блогерів [4]: за яких умов їх можна визнавати суб'єктами у сфері медіа і, відповідно, застосовувати до них санкції.

Займатись діяльністю у сфері онлайн-медіа можуть громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які мають місце проживання в Україні, зареєстровані в установленому законодавством порядку юридичні особи України. При цьому особа, яка регулярно поширює масову інформацію під своїм редакційним контролем через власні облікові записи на платформах спільного доступу до інформації, не є суб'єктом у сфері онлайн-медіа, крім випадків, якщо така особа добровільно зареєструється як суб'єкт у сфері онлайн-медіа [3]. З огляду на ці приписи, виникає враження, що здійснювати контроль і застосовувати засоби реагування Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення (далі – Національна рада, Нацрада) може лише до зареєстрованих як медіа суб'єктів, але для більшості форм онлайн-медіа така реєстрація є добровільною. Вплинути на порушника, що не є зареєстрованим як медіа, що, наприклад, розповсюджує дезінформацію через сайти чи на сторінці у Facebook можна, але застосовавши інший інструментарій, зокрема, дифамаційні позови (позови про спростування поширеної щодо особи недостовірної інформації) або положення Кримінального кодексу України щодо порушень у сфері мовлення. Проте, у такому разі рушійною силою притягнення до відповідальності виступатиме не тільки і не стільки наявність об'єкту захисту – порушених прав особи, скільки її ініціатива щодо порушення справи в порядку цивільного або кримінального судочинства. За її відсутності матиме місце ситуація, коли за подібні порушення зареєстроване медіа буде піддане обмеженням/стягненням, а незареєстроване – ні, що, врешті-решт, точно не спонукатиме контент-мейкерів до легалізації.

Однак, згідно з абз. 1 ч. 11 ст. 2 Закону України «Про медіа» його дія «поширюється на всіх суб'єктів у сфері онлайн-медіа, що відповідають

У професійній спільноті немає єдності щодо переліку таких визначальних для онлайн-медіа критеріїв: одні вважають основним критерієм роль онлайн-медіа у створенні та поширенні суспільно важливої інфор-

1. **Намір діяти як ЗМІ:** може бути виражений суб'єктивними засобами (наприклад, власною заявою про роботу як ЗМІ, самовизначенням, маркою, заявою про цілі або бізнес-планом, в яких викладаються цілі ЗМІ або журналістики) і можуть бути явними або навіть офіційно зареєстрованими.

2. Мета та основні завдання ЗМІ: надання або розповсюдження контенту серед широких кіл населення та забезпечення простору для різної інтерактивної діяльності.

3. Редакційний контроль: проявляється у власних рішеннях учасників про свою політику щодо контенту, який готуватиметься чи поширюватиметься, а також про те, як його представляти чи обробляти.

4. Професійні стандарти: дотримання власних етичних норм, професійної етики та стандартів. Етичні принципи, деонтологія та стандарти ЗМІ (і журналістів) є основою для систем підзвітності ЗМІ, зокрема для процедур подання та розгляду скарг.

5. Сфера охоплення та поширення: адресовані широкій аудиторії та відкриті для всіх. Сфера охоплення чи реальне поширення (тираж, кількість глядачів чи користувачів) є, з цього, важливим індикатором щодо ЗМІ і виявлення їхньої відмінності від приватного спілкування.

6. Очікування суспільства: доступність ЗМІ та формування контенту, що відповідає інтересам різних верств суспільства, відповідно до чинних професійних стандартів [6].

Напрацьований перелік може бути використаний національним регулятором у сфері онлайн-медіа, оскільки пропонує досить прикладний інструментарій – систему критеріїв та індикаторів, оцінка наявності чи відсутності яких по відношенню до конкретного суб'єкта, що здійснює розповсюдження цифрової інформації, сукупно чи окремо дозволить віднести його до ЗМІ чи, навпаки, спростує таке припущення. Кожен з запропонованих критеріїв має різну питому вагу з-поміж інших (наприклад, редакційний контроль є обов'язковою ознакою ЗМІ, у той час як очікування суспільства можуть скоріше підтверджувати, аніж спростовувати віднесення суб'єкта до онлайн-медіа, але невідповідність лише такому критерію в цілому не може вказу-

вати, що це не є ЗМІ) і для кваліфікації онлайн-медіа достатнім може бути застосування декількох критеріїв, набір яких різнитиметься залежно від виду онлайн-медіа. Це дозволить більш гнучко і методологічно виважено вирішувати питання застосування адміністративно-господарських санкцій саме до суб'єктів, які фактично діють як онлайн-медіа, але ігнорують публічні вимоги щодо легалізації.

Як зазначає В. Володовська, система заходів реагування на порушення з боку онлайн-медіа складна та містить багато змінних. З метою збалансувати свободу висловлювань та захист інших легітимних інтересів закон розділяє порушення на різні види, залежно від їх серйозності, з відповідною градацією застосування штрафів та інших санкцій [7]. Згідно зі ст. 112 Закону порушення суб'єктами у сфері онлайн-медіа вимог законодавства поділяються на: незначні; значні; грубі. Вони можуть стосуватися порушення правил поширення інформації (наприклад, пропаганда війни, мови ворожнечі, дезінформація), недотримання вимог щодо прозорості структури власності онлайн-медіа, порушення умов ліцензії або реєстрації, невиконання приписів Нацради, недотримання квот щодо мови контенту (якщо такі встановлені) тощо.

Національна рада має право у таких випадках застосовувати заходи реагування: припис або адміністративно-господарські санкції. Обрання виду санкцій залежить від суспільної небезпечності порушення та чи є медіа зареєстрованим чи незареєстрованим. Відповідно, до зареєстрованих онлайн-медіа застосовуються: 1) у разі вчинення незначного порушення – припис або адміністративно-господарський штраф; 2) у разі вчинення значного порушення – припис, адміністративно-господарський штраф, штраф у подвійному розмірі; скасування реєстрації; 3) у разі вчинення грубого порушення – адмі-

Відповідно до ч. 2 ст. 117 цього Закону, суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності за поширення інформації, що містить таємницю, яка спеціально охороняється законом, якщо ці відомості не було отримано незаконним шляхом [3]. Мова йде про розголошення інформації, яка містить державну, комерційну чи іншу охоронювану законом таємницю: якщо медіа отримало конфіденційну інформацію від офіційних джерел або через витік, у якому вони самі не брали участі, то журналісти не несуть відповідальності за її публікацію. Крім того, у цій підставі може бути врахований і принцип суспільної значущості – навіть якщо інформація містить таємницю, вона може бути оприлюднена, якщо є важливою для суспільного інтересу, наприклад, викриття корупції чи зловживань владою (див. наступний пункт – примітка авт.). Подібний під-

хід розділяє джерело надходження інформації і медіа, коли відповідальність може нести особа, яка незаконно передала інформацію (наприклад, держслужбовець, що розголосив державну таємницю), але не журналіст, який її опублікував. Звичайно, якщо журналісти самі зламали систему, викрали документи або підкупили чиновника, це може вважатися незаконним отриманням інформації. Але якщо їм передав документи викривач (whistleblower) або вони знайшли їх у відкритому доступі – це законний спосіб отримання, і журналісти мають право їх опублікувати. Така норма сприяє, у першу чергу, розслідувальній журналістиці та захищає свободу слова, одночасно обмежуючи відповідальність медіа. Так, у рішенні ЄСПЛ «Goodwin v. The United Kingdom», де журналіст отримав комерційно конфіденційні документи та відмовився розкрити джерело, суд визнав, що його переслідування порушує статтю 10 Європейської конвенції про свободу вираження поглядів [8].

Суб'єкти у сфері медіа та їх працівники не несуть відповідальності і за поширення інформації з обмеженим доступом, якщо суд встановив, що ця інформація є суспільно необхідною (суспільно значимою) (ч. 3 ст. 117 Закону). Це положення відповідає принципу захисту свободи слова та права суспільства на доступ до важливої інформації, але звільнення від відповідальності за її розголошення є можливим лише за умови, що суд визнає, що поширена інформація є суспільно значущою (необхідною для суспільного інтересу). Відповідно до ч. 2 ст. 29 Закону України «Про інформацію» предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України; забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману, шкідливі екологічні

та інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо [9]. Суспільно значущою інформацією може бути, наприклад, інформація про порушення прав людини, корупцію, зловживання владою, загрози життю та здоров'ю громадян тощо. Умови воєнного стану розширюють цей перелік інформацією, що може безпосередньо впливати на безпеку держави, життя та добробут громадян, а також забезпечує демократичний контроль над владою. Зокрема, це офіційна інформація про загрози для мирного населення (обстріли, евакуацію, укриття), дані про гуманітарні коридори та допомогу, повідомлення про дії держави щодо оборони та захисту прав громадян, факти воєнних злочинів та порушень прав людини, корупцію та зловживання під час війни, розкрадання гуманітарної допомоги чи військових ресурсів, зловживання владою, яке підриває обороноздатність держави, інформація про дипломатичні процеси та переговори тощо.

Принцип допустимості поширення інформації з обмеженим доступом, якщо суд визнав її суспільно значущою, узгоджується з міжнародними стандартами у сфері свободи слова, зокрема з практикою Європейського суду з прав людини, який неодноразово підкреслював, що журналісти виконують роль «сторожового пса демократії» та мають право на поширення важливої для суспільства інформації. Одним із ключових рішень ЄСПЛ, де суд визнав інформацію з обмеженим доступом суспільно значущою і звільнив ЗМІ від відповідальності, є справа «Fressoz and Roire v. France» (1999). Суд визнав, що журналісти діяли в інтересах суспільства, оскільки інформація стосувалася теми публічного значення – подвійних стандартів керівництва компанії під час економічної кризи. Факт, що інформація була отримана незаконним шляхом (але не самими журналістами), не є достатньою підставою

Відповідно до ч. 4 ст. 118 Закону про медіа, суб'єкти у сфері онлайн-медіа звільняються від відповідальності за поширення недостовірної інформації, а також інформації, заборона поширення якої передбачена статтями 36, 42 та 119 цього Закону, якщо така інформація була поширена користувачами у розділах для коментування чи розміщення користувачьких публікацій на веб-сайті чи веб-сторінці такого медіа, за умови що суб'єкт у сфері онлайн-медіа обмежив доступ до такої інформації впродовж трьох робочих днів з моменту отримання відповідної скарги чи припису Національної ради. Ці положення відповідають загальному принципу обмеженої відповідальності онлайн-медіа за контент, розміщений користувачами. Подібні норми діють у багатьох країнах і засновані на концепції, що платформа (онлайн-медіа) не несе відповідальності за висловлювання третіх осіб, якщо вона не бере активної участі в їхньому створенні та оперативно реагує на скарги. У рамках цього підходу звільнення онлайн-медіа від відповідальності необхідно звернути увагу на декілька ключових аспектів. По-перше, якщо неправдива чи заборонена інформація розміщена користувачами, то ЗМІ не карається автоматично. По-друге, вводиться обов'язок модерації — медіа має обмежити доступ до такої інформації впродовж трьох робочих днів після отримання скарги або припису від Нацради. По-третє, обмеження відповідальності не слід трактувати як всюдозволеність: якщо онлайн-медіа ігнорує скарги або не контролює систематичне поширення небезпечного контенту, це може бути підставою для відповідальності.

Отже, ці норми покликані створювати баланс між свободою слова та обов'язком модерації шкідливого контенту, що є ключовим принципом регулювання онлайн-медіа у сучасному цифровому просторі. Проте, на практиці його забезпечення є вкрай складним навіть для національних судів, що підтверджує практика ЄСПЛ. Так, у справі *Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete and Index.hu Zrt v. Hungary* ЄСПЛ відзначив, що Угорщина порушила статтю 10 Європейської конвенції про захист прав людини (свобода вираження поглядів), оскільки: онлайн-медіа не можуть автоматично нести відповідальність за коментарі користувачів, якщо вони не знали про їх незаконний характер і оперативно реагували на скарги; відповідальність медіа за коментарі третіх осіб може мати «охолоджувальний ефект» на свободу слова; якщо контент не є відверто незаконним (наприклад, закликами до насильства чи тероризму), то платформи не зобов'язані його попередньо модерувати [13]. Згідно обста-

вин справи, обидві платформи – МТЕ та Index.hu – опублікували статтю, у розділі коментарів якої користувачі залишили образливі та потенційно наклепницькі висловлювання щодо компанії, яка була згадана в матеріалі, а угорські суди визнали МТЕ та Index.hu відповідальними за ці коментарі, аргументуючи це тим, що вони мали можливість модерувати та видаляти їх, але не зробили цього вчасно. Але ЄСПЛ підтвердили принцип обмеженої відповідальності онлайн-платформ у Європі, наголосивши, що коментарі користувачів були образливими, але не були мовою ворожнечі, тому санкції до медіа за невидалення коментарів є невідповідним втручанням у право платформ на свободу вираження поглядів.

У іншій справі – «Delfi AS проти Естонії» – ЄСПЛ, навпаки, підтвердив, що онлайн-медіа можуть нести відповідальність за образливі коментарі користувачів, якщо вони не забезпечують ефективної модерації. ЄСПЛ підтримав позицію національних судів Естонії та визнав Delfi відповідальним за очевидно незаконні коментарі користувачів, оскільки вони містили мову ненависті та погрози, аргументуючи це тим, що платформа володіла повним контролем над коментарями та могла їх модерувати, і Delfi отримувало прибуток від коментарів (через трафік і рекламу), тому несе відповідальність за їх зміст. Суд відзначив, що зобов'язання видаляти подібні коментарі не є надмірним обмеженням свободи слова, оскільки компанія мала механізми модерації [14].

Отже, обидві справи підтверджують необхідність збереження балансу між боротьбою з образливими висловлюваннями та захистом свободи слова. Онлайн-медіа може бути визнано відповідальним за користувацький контент, навіть якщо воно його безпосередньо не створювало, що лише підкреслює важливість ефективної модерації – якщо медіа дозволяє коментування, воно має забезпе-

чити механізм контролю, оперативне реагування на обґрунтовані скарги та видалення незаконного контенту. Ці висновки є вкрай важливими для вітчизняних медіа, якими відповідні положення Закону про медіа були спочатку сприйняті дуже неоднозначно, і дають чіткі сигнали про недопустимість для новинних порталів, соціальних мереж та онлайн-платформ створювати у коментарях простір для ненависті та ворожнечі.

Висновки. Контроль за діяльністю онлайн-медіа є складним та неоднозначним процесом, що вимагає чітких правових механізмів та критеріїв для визначення суб'єктів у сфері медіа. Чинне законодавство України передбачає можливість добровільної реєстрації онлайн-медіа, що створює нерівні умови для зареєстрованих та незареєстрованих суб'єктів у разі застосування адміністративно-господарських санкцій. Визначення статусу онлайн-медіа залишається відкритим питанням через відсутність затверджених критеріїв регуляторного органу, тому для ефективного регулювання сфери онлайн-медіа важливо впровадити критерії, що дозволять Нацраді та органу співрегулювання визначати статус суб'єкта та забезпечать рівномірне застосування адміністративно-господарських санкцій без створення правових колізій. Одним із можливих рішень є використання рекомендацій Ради Європи, які містять шість основних критеріїв для визначення медійного статусу суб'єкта: намір діяти як ЗМІ, мета та основні завдання, редакційний контроль, дотримання професійних стандартів, охоплення аудиторії та суспільні очікування.

Ключовим викликом для державного регулювання залишається баланс між захистом свободи слова та необхідністю боротьби з дезінформацією та іншими порушеннями. Законодавство передбачає певні гарантії для журналістів і медіа у разі відтворення офіційної або суспільно

значущої інформації, що сприяє захисту прав журналістів та розслідувальній журналістиці тощо. Таким чином, подальший розвиток регулювання онлайн-медіа потребує розробки та впровадження чітких критеріїв і механізмів контролю, які дозволять забезпечити юридичну визначеність та рівноправність суб'єктів у сфері медіа, а також гарантувати баланс між свободою слова та захистом прав громадян.

У статті досліджуються порушення та адміністративно-господарські санкції, які застосовуються до суб'єктів у сфері онлайн-медіа відповідно до Закону України «Про медіа». Наголошується, що контроль за діяльністю онлайн-медіа є складним напрямком державного регулювання, що пов'язано з неоднозначним визначенням суб'єктів, які підпадають під законодавчі вимоги. Відповідно до українського законодавства, суб'єктами онлайн-медіа визнаються особи, які здійснюють редакційний контроль над поширюваною інформацією через Інтернет. До таких медіа можуть належати традиційні веб-сайти, соціальні мережі, відеохостинги та інші платформи цифрового мовлення.

Однією з головних проблем у регулюванні онлайн-медіа є добровільність реєстрації таких суб'єктів. Це ускладнює притягнення до господарської відповідальності незареєстрованих медіа, що можуть поширювати дезінформацію чи порушувати інші правові приписи. Хоча законодавство передбачає можливість застосування інших механізмів впливу, таких як дифмаційні позови або кримінальна відповідальність, їх ефективність залишається обмеженою через відсутність єдиних критеріїв визначення медіа-суб'єктів.

Для забезпечення юридичної визначеності при застосуванні адміністративно-господарських

санкцій у сфері медіа найбільш доцільним видається формулювання критеріїв, за допомогою яких органу співрегулювання та Національній раді з питань телебачення і радіомовлення можна буде визначити, чи являється медіа онлайн-ресурсом, який не має реєстрації, припиняти вчинюване ним правопорушення та притягати до господарської відповідальності у кожному конкретному випадку.

Рада Європи пропонує шість ключових критеріїв для визначення онлайн-медіа, серед яких редакційний контроль, професійні стандарти, сфера охоплення та інші. Їх застосування дозволить більш чітко розмежовувати суб'єктів онлайн-медіа та застосовувати до них відповідні санкції.

Удосконалення регулювання онлайн-медіа є необхідним для забезпечення ефективного контролю Національною радою, що сприятиме захисту інформаційного простору, а також забезпеченню свободи слова та журналістських стандартів. Подальший розвиток нормативно-правової бази допоможе створити баланс між державним контролем і свободою медіа, що є ключовим аспектом демократичного суспільства.

Ключові слова: господарсько-правова відповідальність, адміністративно-господарські санкції, суб'єкти у сфері онлайн-медіа, онлайн-платформа, цифрові послуги, медіарегулювання, інформаційна безпека, державний контроль, свобода слова.

Voynarivskiy M. On the Issues of Holding Online Media Liable through Administrative and Economic Sanctions

The article examines violations and administrative-economic sanctions applied to entities in the field of online media under the Law of Ukraine "On Media". It emphasizes

that controlling the activities of online media is a complex area of state regulation due to the ambiguous definition of entities subject to legislative requirements. According to Ukrainian legislation, online media entities are those that exercise editorial control over information disseminated via the Internet. Such media may include traditional websites, social networks, video hosting services, and other digital broadcasting platforms.

One of the main challenges in regulating online media is the voluntary nature of their registration. This complicates holding unregistered media accountable for economic violations, particularly those spreading disinformation or violating other legal provisions. Although legislation provides for other enforcement mechanisms, such as defamation lawsuits or criminal liability, their effectiveness remains limited due to the absence of unified criteria for identifying media entities.

To ensure legal certainty in the application of administrative and economic sanctions in the media sector, it seems most appropriate to formulate criteria that will enable the co-regulation body and the National Council on Television and Radio Broadcasting to determine whether a media outlet is an unregistered online resource, to halt its ongoing violation, and to hold it economically liable in each specific case. The Council of Europe proposes six key criteria for defining online media: editorial control, professional standards, scope of coverage, and others. Applying these criteria will allow for a clearer distinction between online media entities and the application of appropriate sanctions.

Improving online media regulation is essential to ensuring effective control by the National Council, contributing to the protection of the information space, as well as safeguarding freedom of speech and journalistic

standards. Further development of the regulatory framework will help create a balance between state oversight and media freedom, which is a key aspect of a democratic society.

Key words: economic and legal liability, administrative-economic sanctions, online media entities, online platform, digital services, media regulation, information security, state control, freedom of speech.

Література:

1. Сай В.І. Вплив Закону про цифрові послуги на діяльність онлайн-медіа в Україні (The Digital Service Act). Юридичний науковий електронний журнал. № 8/2023. С. 159–161. URL: http://lsei.org.ua/8_2023/35.pdf.
2. Права людини та медіадіяльність в Україні. Ресурсний хаб НН інституту журналістики КНУ імені Тараса Шевченка для студентів, студенток та викладачів, викладачок медіадіяльності в Україні. URL: <http://labs.journ.univ.kiev.ua/hrj/> (дата звернення 31.03.2025).
3. Про медіа : Закон України від 13.12.2022 р. № 2849-IX. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2023, №№ 47-50, ст.120.
4. Ісаєва К. Блогер як суб'єкт у сфері медіа. Юридична Газета online. 28 лютого 2024. № 1 (779). URL: <https://surl.li/tjiqfw> (дата звернення 31.03.2025).
5. Данькова Н. Критерії визначення онлайн-медіа: чому їх досі ніхто не розробив. Детектор медіа. 28 жовтня 2024. URL: <https://surl.li/tkhnew> (дата звернення 31.03.2025).
6. Рекомендація РМ/Рес (2011)7 державам-членам про нове поняття ЗМІ: Рекомендація Комітету Міністрів Ради Європи від 21.09.2011 р. URL: <https://surl.li/gkdatv>
7. Володовська В. Санкції для онлайн-медіа за порушення медійного закону: коли це штраф, а коли – повне блокування. Zміна. 06 Липня 2023 року. URL: <https://surl.li/griqzx> (дата звернення 31.03.2025).
8. Goodwin v. The United Kingdom : Judgment of European Court of Human Rights (Application no. 17488/90). 27 March 1996. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/{re#%22itemid%22:%22001-57974%22}>

9. Про інформацію : Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, № 48, ст. 650.

10. Рішення Європейського суду з прав людини від 21 січня 1999 року у справі «Фрессоз і Руар проти Франції» («Fressoz and Roire v. France»). URL: <https://cedem.org.ua/library/sprava-fressoz-i-ruar-proty-frantsiyi/>.

11. Оцокіліч В. Закон про цифрові послуги. Зменшення системних ризиків чи нові виклики для онлайн платформ і послуг хостингу, що мають користувачів у ЄС? 29 березня 2024 р. URL: <https://surl.lu/aspruz> (дата звернення 31.03.2025).

12. Доля Розділу 230 Закону про пристойність в комунікаціях знаходиться в руках суддів Верховного суду США. Інтернет свобода. 18 січня 2023 р. URL: <https://surli.cc/vpnxfq> (дата звернення 31.03.2025).

13. Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete and Index.hu Zrt v. Hungary : Judgment of European Court of Human Rights (Application no. 22947/13). February 2016. URL : [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22002-10868%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22002-10868%22]})

14. Рішення Європейського суду з прав людини від 16 червня 2015 року у справі «Delfi AS проти Естонії». URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:\[%22001-163044%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{%22itemid%22:[%22001-163044%22]}).

